

Lidercsfény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercsfeny

II. évfolyam, 12. szám, 2008. december

Versek

Novellák

Beszámoló

Science-fiction

Zenerovat

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:

Bódai-Soós Judit, Léka, Hédi, Ida,

Rákosi Miklós, Tim Shaw, Luremt, Samuraj,

Anonymus R. Chynewa, Homoergaster, Jimmy Cartwright

KEDVES OLVASÓINK!

A tavaly decemberi számunk meglehetősen rendhagyóra sikerült, túl sok köze nem volt az ünnepekhez, emiatt ért is bennünket rendesen kritika.

Ezen számunk viszont – az akkori tapasztalatainkból okulva – főként a mikulás és karácsony témáját járja körbe.

Sok szép vers, több, komoly hangvételű novella, néhány humoros írás, valamint egy könyvajánló által igyekszünk a Lidércfény AKF olvasói számára megteremteni az ünnepi hangulatot. Ráadásul az eddig megismert nevek között feltűnnek új, ismeretlen alkotók is. Fogadjátok őket oly szeretettel, amilyennel ők írták számotokra soraikat.

Azonban mégsem tagadjuk meg önmagunk, azt, ami a Lidércfényt azzá teszi, ami. Folytatódik ugyanis a Minden testnek útja című SF novella, és nem feledkeztünk meg a zenét kedvelekről sem: súlyos életérzéseket idézünk a kilencvenes évekből.

Beszámolunk továbbá egy friss eseményről, egy olyan találkozóról, amelyen a Lidércfény is részt vett. Az Aldyr által szervezett „Egy Fantasztikus nap” valóban fantasztikusra sikerült.

Nincs más hátra, minthogy elbúcsúzzam tőletek, és elbúcsúztassam veletek a 2008-as esztendőt:

Meghitt karácsonyi ünnepeket
és boldog új évet kíván
minden kedves alkotójának
és olvasójának
a Lidércfény
amatőr kulturális folyóirat
szerkesztőgárdája!

IMPRESSZUM:

*Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
II. évfolyam. 12. szám, 2008. december*

*Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.*

Borító: Thomas Kinkade: Christmas evening

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

*Grafikai munkatársak: Scholtz Róbert (Sigynnae)
Bognár Attila (WhiteRaven)*

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

*Nyomdai munka: Gravo-Mix
6600 Szentes, Szabadság tér 7/1.*

Tartalom

ÜNNEPI VERSEK ÉS TÖRTÉNETEK

Boldog karácsonyt /Luremt/	3.
Karácsona az erdőn /Bódai-Soós Judit/	3.
Mennyei ötlet /Tim Shaw/	3.
Érkezik a télapó /Léka/	5.
A titkos ajándékozó /Hédi/	6.
Mesélő csillag /Hédi/	6.
Megmentő /Anonymus R. Chynewa/	8.
Ünnep /Léka/	9.
A Sánta Claus hadművelet /Rákosi Miklós/	10.
Ha én lennék... /Bódai-Soós Judit/	11.
Karácsony éjszaka /Samuraj/	16.
Karácsony közeleg /Léka/	16.

BESZÁMOLÓ

Egy fantasztikus nap /Jimmy Cartwright/	7./11.
---	--------

SCIENCE FICTION

Minden testnek útja /Homoergaster/	12.
--	-----

ZENEROVAT

Demók és élmények a kilencvenes évekből /Homoergaster/	14.
---	-----

KÖNYVAJÁNLÓ

Dickens: Karácsonyi ének /Ida/	16.
--------------------------------------	-----

Jegyzet

Jimmy Cartwright

Decemberi gondolatok

Amióta az eszemet tudom, a december mindig a várakozásról, az ünnepek miatti izgalomról szól. A Mikulás, Karácsony, Szilveszter hármasa nem hagy nyugtot senkinek. Járjuk az üzleteket, van, mikor csak bolyongva, azon elmélkedve, mit is vegyünk szereteteinknek, minek is örülnének igazán, és van, mikor tudatosan, célirányosan térünk be a megfelelő helyre.

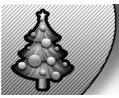
Felnőtt fejjel tanultam meg azonban, hogy adni, ajándékozni valóban sokkal jobb, mint kapni valamit. Természetesen örül az ember annak is, ha ő kap, ám mégis, valahogy más érzés adni.

Időnként megkérdik, mégis miért foglalkozom én a Lidércfényvel, miért szánok rá időt, energiát és pénzt. A kérdésben ott lappang, hogy a feltevő úgy véli, mindez önös érdek, hogy legyen egy hely, ahol publikálhatok.

Ám ez egyáltalán nem így van, számomra abszolút nem erről szól a Lidércfény. Sokkal inkább arról, hogy ezzel tudok adni valamit az alkotó kedvű, és sokszor igen tehetséges embereknek. S itt nem csak a publicitásról van szó, hanem arról is – és inkább arról –, hogy sokaknak már az internetes megjelenés is örömet okoz, főleg, ha valamely alkotásukhoz hozzászólás érkezik. Azért fektetek bele időt és energiát, hogy lehetőséghez juttassak másokat, a tanulás, fejlődés lehetőségéhez, s ahhoz, hogy egyszer talán valóban komoly, profi művésszé váljanak.

Ehhez pedig nekünk is fejlődni kell, kapcsolatokat kiépíteni, ápolni, foglalkozni az alkotókkal, és megteremteni azokat a feltételeket, amelyek során mi magunk is előrébb juthatunk, ezáltal többet nyújtva alkotóinknak.

Jön az új év, új lehetőségekkel, reméljük a legjobbakat.

Boldog karácsonyt

Szellem rezgeti kinn a zsalukat,
És járja át üvöltése a téli éjszakát,
Én a meleg szobában nézem a fánkat,
S magányosan várom, várom a csodát.

Ez a karácsony átkozott szelleme,
Fényárban lángoló, emésztő szentély,
Az ember reszketően áldozik előtte,
Eladja lelkét, s boldogságot remél.

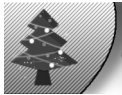
S ha már mindenáron karácsony,
Soha ne önzőség és a kényszer hajtson!
Eltakarja a töviseket látszat-bársony,
Ne az anyagosság, a gesztus számítsion!

Mindez értünk, ne változzon a szerep!
S én csak reménykedem, hogy nektek
Az együttlét a fontos, nem pedig az ünnep!
Boldogabb Karácsonyt mindenkinek!

Kizárva a fagy és idebenn a meleg,
Folyik rólam a víz, mégis reszketek,
Csillámtenger, élmélyítő fényár rengeteg,
S gondolataim lassan kővé dermednek.

Boldog Karácsonyt mindenkinek!

Luremt

Karácsony az erdőn

Ezer mesét susog a szél,
dalát hallgatja mind, ki él.
Hópelyhet kerget reptiben,
majd fenyő ágán megpihen.

Madár csicseg az oldalán,
a széltől tanul dalt talán.
Mókus siet az ágakon,
hogyan itt legyen e szép napon.

Egy nyúl az erdőn átszalad,
fürgén riaszt minden vadat.
És lassan összegyűl a nép,
mert ünnepelni együtt szép.

Békés most még a farkas is,
s a róka képe sem hamis.
A bagoly pajkosan kacsint,
a morc medve meg csókot hint.

Az erdő népe együtt ül
a legvénebb fenyő körül,
és hallgatja, hogy mit mesél
a világszáró téli szél.

Bár az idő fagyos, rideg,
sok apró szív együtt remeg,
mégse fáznak, nem is érzik,
mert belül szeretet izzik.

Bócai-Soós Judit

Mennyei ötlet

Egy gyors mozdulattal ráfirkantotta a nevét az utolsó lap alá, aztán hátradőlt kényelmes karosszékében és kifújta a levegőt.

Vége egy újabb zűrös napnak!

Kibámult az ablakon. Irodája olyan magasan volt, hogy az utcaszint nem is látszott a vattacukor alakú felhőktől. Ujjai ösztönösen mozdultak a szivardoboz felé, de ekkor, mintha a hetedik érzéke sügná, először inkább a kihangosító gombját nyomta meg.

- Angelica!

- Igen, Mr. Mighty!

- Mára végeztünk. Ha nincs más dolga, hazamehet.

Apró sercegés kísérte a titkárnő válaszát.

- Uram, ami azt illeti, volna még itt valami.

- Ma már nem foglalkozom vele. Tegye a holnapi iratok közé.

Máskor rögtön érkezett a felelet, most azonban csak zavart hallgatást közvetített a készülék, némi háttérzúgással aláfestve.

- Angelica, ott van még?

- Igen, uram.

- Hallotta az utasítást?

- Az utolsó hangig, uram, de attól tartok, ez az ügy nem tartozik a halogatható teendők közé.

Az igazgatót meglepte a válasz. Asszisztense nem szokott vonakodni; eddig minden kérését végrehajtotta, még hozzá rendkívüli precizitással és késedelem nélkül. Pedig már az idejét sem tudta, mióta dolgoznak együtt. Biztos volt benne, hogy nyomós oka van az ellenkezésnek. Felsőhajtott.

- Ne kíméljen.

- Egyik munkatársunk az imént adta be a felmondását. Egy igen régi kollegáról van szó.

Az igazgató arca kelleetlen grimaszba rándult. Nem hitte, hogy van még valaki rajta kívül a világon, akinek nehezebb állása lenne.

- Hozza be!

Ahogy Angelica belibbent elegáns, hófehér kosztümében, a főnök szeme elidőzött a sportosan karcsú asszisztensén. Nem fog rajta az idő. Még mindig olyan csinos, mint amikor először láttam.

Angelica szó nélkül letette az asztalra a levelet. Az igazgató gyorsan végigfutotta az első sorokat. Megcsóválta a fejét, és hangosan ciccegett hozzá.

- A jó öreg Klausky! De hát mi ütött belé?

Angelica segítsége ismét hatékonyan bizonyult.

- Az utolsó oldalon tételesen felsorolja a problémáit.

Az igazgató odalapozott.

- Mi ez a marhaság! Ennyi év után, most dőbent rá, hogy ki nem állhatja az avas rénszarvasbunda szagát? Megáll az eszem! - Dühösen lecsapta a felmondást. - Mondja meg, Angelica, de őszintén, nem volt kissé becsípve a kollega?

- Nem hinném, uram. Mr. Klausky sokkal inkább egy olyan ember benyomását keltette, aki a végsőkig elszánt a döntését illetően.

- Hmm, ez érdekes. - Újabb sorra siklott a főnök tekintete. - Lássuk csak. Azt mondja, hogy... Micsoda??? De hát mi baja van a munkaruhával?

- Nem tetszik neki a színe. Azt mondja, úgy néz ki benne, mint egy szerelő a Ferrarinál.

- Badarság! És azt nem mondta véletlenül, mi-lyet akar?

- Terepszínút.

- Terepszí... - hápogta az igazgató. - Nahát, ez mégiscsak hallatlan!

- Olyat szeretne, mint amelyet a NATO-nál rendszeresítettek.

Mr. Mighty levegő után kapkodott.

- Szó se lehet róla! Ez nem csak egyszerűen munkaruha, hanem jelkép, mi több: tradíció.

Angelica aggodalommal figyelte a főnök homlokán megszorodott ráncokat. Mr. Mighty hitetlenkedve olvasta a következő tételt.

- Gyerekek. Hmm, nem értem. Mi baja van a gyerekekkel?

- Rájött, hogy utálja őket.

- Mi?!

- Főleg amióta reumás a térd.

Az igazgató felnézett a papírból.

- Ez valami vicc?

- Orvosi igazolást is csatolt mellé.

- Most már aztán elég! - Akkorát csapott az asz-
tatra, hogy felborult a kávéscsészéje. - Nem fogad-
om el a felmondását, és punktum.

- Megteheti, de Mr. Klausky azzal fenyegető-
zött, hogy ez esetben kénytelen lesz más módon
megvédeni az érdekeit.

- Remek! - csapta össze tenyerét az igazgató. -
Nálunk nincs szakszervezet, vagy tévedek?

- Nem, uram, teljességgel helyénvaló az észre-
vétele.

- A vén bolond! Velem akar kikezdeni? Olyan
pert akasztok a nyakába, hogy beleöszül.

- Attól tartok, uram, ezzel kissé elkésett.

- Na igen, persze... csak úgy képletesen értet-
tem.

Angelica zavartalanul folytatta.

- Nem beszélve arról, hogy egy efféle botrány
milyen rendkívül káros kihatással lenne a cég
imázsára.

- De hát akkor mit tegyek? A szállításokat telje-
síteni kell határidőre, különben megrendül ben-
nünk az emberek bizalma, és a vállalat rövid úton
csődbe jut. Ezt a pechet! És éppen most, alig egy
héttel az akció előtt.

Angelica elérkezettnek látta az időt, hogy te-
gyen egy ésszerű javaslatot.

- Mi lenne, ha beugrana helyette Mr. Rabbitzky?

- Nem mondja komolyan, Angelica! El tudná
képzelné azt a fickót abban a ruhában? Ugye hogy
nem? Mellesleg ő épp a rendes évi szabadságát
tölti a Húsvét-szigeteken.

Az asszisztens csalódottan biggyesztette le bá-

jos ajkát.

- Kár, pedig ha van valaki a cégnél, akinek ha-
sonló a beosztása, az pont Mr. Rabbitzky. Vi-
szonylag hamar betanulna.

Az igazgató a fejét csóválta.

- Más megoldást kell találnunk.

Angelica szeme felcsillant.

- Mi lenne, ha...

- Azt felejtse el!

- Még nem is mondtam semmit.

- Tudom, mi jár abban a csinos fejcskájában...
hogy ugorjon be helyettük a fiam. Ne is folytassa.
Ő már a négy héttel későbbi dömpingre készül
minden erejével.

Angelica felsóhajtott.

- Ez esetben nem marad más, le kell fújnunk az
akciót.

- Ki van zárva! Gondoljon bele a következmé-
nyekbe: a gyerekek csalódottak lesznek. Még az is
lehet, hogy teljesen kiábrándulnak az eszméből.
Márpedig szem előtt kell tartanunk, hogy ők lesz-
nek a jövő vásárlói. Most kell megfogni a kis nya-
valyasokat!

- Na de uram!

- Oh, pardon! Egy kissé elragadtattam magam.
- Megigazította a nyakkendőjét, majd kihúzta ma-
gát. - Tudom, mit kell tenni. Valahogy rávesszük
Mr. Klauskyt, hogy még egyszer utoljára elvállal-
ja ezt a munkát. Aztán jövőre kerítünk a helyére
egy hasonló kvalitású alkalmazottat.

- Csak az a kérdés, mivel vehetjük rá az együtt-
működésre?

- Ön mit gondol, Angelica? Fenyegetsem meg
vagy ígérjek be prémiumot?

- Őszintén szólva, egyiket se tartom szerencsés
ötletnek, uram. Mr. Klausky ugyanis nem fél sem-
mitől. A kísérei mellett folyamatos edzésben van.
És ha jobban belegondolok, a jutalommal sem
megyünk semmire, hiszen Mr. Klauskynak meg-
van úgyszólván mindene. Talán...

- Igen? - kapott a lehetőségen Mr. Mighty.

- ...már csak egy Jetsky hiányzik az életéből.

- Eh, Klausky, Rabbitzky, Jetsky! Elegem van a
lengyelekből!

Angelica diszkréten a tenyere mögé rejtette a
kuncogást.

Mr. Mighty felállt a székből, majd róni kezdte
az irodát.

- Valami sántít az ügyben. Mr. Klauskyt nem
úgy ismerem, mint aki magától jut egy ilyen elha-
tározásra. Egyszerűen nem vallana rá. Erős a gya-
núm, hogy valaki kapacitálja a háttérből.

Angelica rábólintott.

- Nem kizárt. Úgy tudom, Mr. Cyffer régóta csá-
bítja, hogy nála dolgozzon, és állítólag sokkal
kedvezőbb feltételeket kínált neki.

- Sejthettem volna! Lucas, az a vén lóköttő! Min-
dent tőlem tanult, aztán ellenem fordult. Kényte-
len voltam elbúcsúzni tőle.

- Igen finoman fogalmazott, uram, ha szabad
megjegyeznem.

Angelica emlékezett rá, hogy Mr. Cyffert páros lábbal rúgták ki annak idején, ám a bukott helyettes nem sokáig ette a munkanélküliek kenyerét, rövidesen saját céget alapított, és hosszú évek kitartó munkájával elérte, hogy mára igencsak erős konkurenciának számít a piacon. Eredeti marketing ötleteit még a Heaven Inc. dolgozói is elismerték. Persze csak a főnök háta mögött.

- Ezt nem engedhetem - mondta elszántan Mr. Mighty. - Mindenáron meg kell akadályozni ket-tejük fúzióját.

- Egyetértek, uram, ugyanakkor rettentő óvatosan kell eljárnunk, nehogy a bulvársajtó megne-szelje. Már körvonalazódik is egy terv a fejemben.

- Hallgatom.

- Kezdjük szelíden. Meghívom Mr. Klauskyt va-csorázni, méltatni fogom a hosszú időn keresztül végzett remek munkáját. Mindezt azért, hogy el-altassam a gyanakvását. Majd szép finoman tud-tára adom, mennyi a felmondási idő egy ilyen régóta tartó munkaviszony után. Ha el is tekin-tünk a felétől, akkor is kénytelen lesz belátni, hogy idén még mindenképp teljesítenie kell. Már amennyiben nem akarja a Munkaügyi Bíróságon találni magát. Nyilván nem fog örvideni a szá-mára kedvezőtlen fordulatnak, de nem számít, mert addigra a markunkban lesz. Végül, hogy ne maradjon annyira keserű a szájtze, felajánlok az Ön nevében néhány apróbb engedményt.

Mr. Mighty a terv kifejtése közben egyre derű-sebb képet vágott, de az utolsó mondatnál gya-nakvóan nézett az asszisztensre.

- Például?

- Ha a kollega annyira utálja a szarvasokat, mi-ért ne közlekedhetne egy tűzpiros Ferrari szán-nal? Az olyan trendi! Jólétet és fiatalos lendületet sugall. Véleményem szerint, egy kis modernizá-lás kedvező hatással lenne a cég megítélésére.

- Azt mondja? - hunyorgott az igazgató. - Tudja, hogy e tekintetben meglehetősen konzervatív né-zeteket vallok. Ennek ellenére tehetünk egy kísér-letet - morogta visszafogott lelkesedéssel, aztán felemelte a mutatóujját. - De NATO egyenruháról hallani se akarok.

- Valószínűleg fel sem merül ez a kívánság, hi-szen az új jármű színéhez sokkal jobban illik a je-lenlegi munkaruha. De folytatnám, ha megenge-di. Arra gondoltam, talán eltekinthetnénk az ün-nepek előtti szokásos promóciótól. Mr. Klausky bizonyára örömmel venné, ha ezután nem lenne kötelező a gyerekek térden lovagoltatása.

Mr. Mighty hosszan mérlegelt.

- Khm, valójában ebből is engedhetek, bár... ha tudná, hány időződő bácsika irigyliz ezért. Még valami?

- Felajánlhatnánk neki 13. havi prémiumot.

- Micsoda!? De hiszen csak egyetlen napot dol-gozik az évben.

- Kettőt, uram, ha szabad megjegyeznem. Az ortodoxokat tíz nappal később szokta megláto-gatni.

- Ez szintiszta rablás! - hörgött az igazgató. - Ám legyen! A cél érdekében még ezt is hajlandó vagyok lenyelni. De aztán slussz, itt a vége!

Az asszisztens elmosolyodott.

- Szerintem, Mr. Klausky roppant elégedett lesz.

- Remélem is, Angelica, remélem is! Kérem, ves-se latba minden báját.

- Számíthat rám, uram - kacsintott az asszisz-tens, majd felnyalabolta az iratokat, és az ajtó felé indult.

Mr. Mighty már nem tűnt annyira gondterhelt-nek. Tudta, hogy jó kezekbe került az ügy. A tit-kárnó ezúttal is el fog hárítani minden akadályt, mint ahogy mindig is tette. Az igazgató el se tud-ta volna képzelni nélküle az életét.

- Angelica!

- Uram?

- Mondtam már, hogy maga olyan, mint egy an-gyal?

- Igen - mosolygott vissza a lány az ajtóból. - Amennyiben nem csal az emlékezetem, legalább ötszázszor... Csak az elmúlt kétezer évben.

Tim Shaw

Érkezik a Télapó

havat görget december
megbotlik a lába
hóra várt már sok ember
de most nem hiába

szánkó viszi Télapót
szarvasok repítik
nem fogadott új szabót
pelyhek melegítik

hosszú útról érkezik
havas messzeségből
ahol minden létezik
hóból, fagyból, jégből

kérésekből ennyi nincs
mind, mind gyerek írta
zsákjában is mennyi kincs
hozni alig bírta

hozzád is megérkezik
csomagot kapsz tőle
nem hitted, hogy létezik
el ne bújj előle

Léka

A titkos ajándékozó

A nagy kerek erdőben sok-sok állat lakik: mókusok, fakopáncsok, baglyok, cinkék, őzek, nyulak, hangyák, méhek és kiségek. Képzeltetik, micsoda móka és kacagás van egy-egy délutánon, amikor az állatgyerekek összejönnek játszani. A mókusok énekelve ágról-ágra ugrálnak, a fakopáncsok kopogtatnak, a baglyok szunyókálnak, az őzek szökdelnek, a hangyák szorgoskodnak, a méhek mézes kenyeret kennek, a kiségek pedig rágcsálnak.

Nyúl Gergő hol marad ma? Ki fog nekünk tortát sütni?

Jön is mindjárt, de mit is mondok, lóhalálában rohan.

- Mi van veled, kedves Gergő? - kérdezik a többiek.

- Olyat láttam, olyat láttam, hogy azt el sem képzelhetitek!

- Mit láttál hát, meséld hamar! - csiripelte Cinke Cili.

- Jött valaki, nem tudom ki, és olyan furcsán beszélt.

- Hogy nézett ki, mit mondott hát, úgy furdal a kíváncsiság!

- Képzeltétek, eltévedtem. Virágot szedni mentem, és eljutottam a nagy kerek erdőn túlra. Elfáradtam, megéheztem, de hiába kiabáltam, nem hallott meg senki sem. Nem tudtam, hogy merre járok, így hát sírva, pityeregve egy fűcsomóban lepihentem.

- Szegény, Gergő, de akkor hogy jutottál vissza?

Segített neked valaki? - kérdezte mindjárt Mókus Csilla.

- Egy öregapó talált rám ott. Megsimogatott, betakargatott, és ennielőként répát adott. Kérdeztem őt, ki vagy te jószágos öregemberem, és miért segítesz egy eltévedt nyuszigyereken?

- A nevem Myrai Miklós. Régen előttem éltek olyan emberek, akik mindig azt keresték, hogy kin és hogyan segíthetnek. Én is olyan szeretnék lenni, mint ők, ezért is van nálam ez a nagy zsák.

- Megmutatta, mi volt a puttonyában? - érdeklődött Fakopáncs Berci, aki mindig szerette tudni, hogy mi van a dolgok belsejében.

- Sok minden ám, ami kell az éhes és fázó embereknek: kenyér, víz, takaró, tűzifa, és a gyermekeknek pedig cukor, dió, mogyoró. Hoztam is belőle nektek.

- Arról a Miklós apóról olvastam már én is - szólt közbe szemüvegét megigazítva Bagoly Ágoston. Akivel te találkoztál, ő másik néven a Mikulás. Főleg tél elején jár-ke, mert akkor van szükség a legtöbb segítségre.

- És egy csúf fekete krampusz nem volt vele?

- Hogy lett volna, Miklós jót tesz, a krampuszok meg rosszat.

- Aztán, aztán, mi történt? - vágott közbe Eger Emil.

- Megmutatta a helyes utat, amelyen hazatalálok, és azt mondta, hogy osszuk szét a mogyorót, aminek Mókus Kincső mindjárt nekilátott.

Hédi

Mesélő csillag

Fázós, borongós idő volt ma a nagy kerek erdőben. A Mókus család már teletöltötte a mogyoró- és makkkrátárt annyi eleséggel, hogy elég legyen télire a négytagú családnak. Ugye emlékeztek Kincsőre és Csillára, a két mesés mókuslányra?

Ezeket a hosszú téli estéket a Mókus család együtt töltötte. Ilyenkor Mókus papa és Mókus mama sokat mesélt kicsinyeinek. Ma este is már éppen erre készülődtek, amikor egy fényes csillag benézett az ablakon, és a mókuslakban nappali világosság ragyogott.

- Ilyen fényességet még sose láttam! - örvendezett Csilla a látványt.

- De jó volna a csillagokról hallani, tudtok nekünk ilyen mesét mondani? - kérdezte érdeklődően a szüleit a már nem is olyan kicsi Kincső.

- Ma nem mesét hoztunk közetek, hanem legyen inkább itt egy régi, de igaz történet.

A nagy kerek erdőtől távoli messzeségben egy csillag felragyogott az égen. Mindjárt észrevette, hogy a csillagtengeren ő a legfényesebb. Nagyot nyújtózott, és a földre pillantott, hogy meglesse, mi is történik most lent ott. Figyelj, a történetet innentől a csillag meséli el!

Messze napkeleten él a bölcsek közül három, igen jeles csillagászok. Az eget fürkészve rámtalálnak nyomban, és megfejtik, hogy ahová megyek, a nagy ajándék ott van. Útközben amint körbenézek széles e világon, látok ám egy igen furcsaságot. Nagy-nagy tömegekben mennek egy városba mindenfelől, sietve, hogy odaérjenek a teljes sötétség előtt. A várostablán Jeruzsálem neve áll, azért jönnek, mert holnap van az összeírás. A nagy emberseregben egy fiatal pár halad szépen csendben. Magukban azon tanakodnak, vajon lesz-e hely még ott a fogadóban. Nemsokára megszületik a gyermek, kit az angyalok megígértek Betlehemben. Jeruzsálemben üresen csak egy istálló maradt, a várandós családnak egy hely sem akadt. Az istálló bűdös és piszkos, ha megszületik a gyermek, hova is teszik ott.

Közben a három bölcset Jeruzsálembé vezetem, ők mindenkitől ott egy dolgot kérdeznek: hol van a zsidók királya, aki megszületett? Heródes király is ezt meghallja, minden tudós emberét összehívja: mit kell tudni a messiásról, a régen megígért zsidó királyról. A bölcseket is megbízza, hogyha megtudják, hogy hol van, jöjjenek rögtön vissza. Heródes terve gonosz, az égi királyt megölni most.

- De azt a bölcsek nem tudják! - Csilla nyomban felkiált.

- Ne félj, gyermekem, álom figyelmezteti őket, hogy vissza Heródeshez ne menjenek.

Megállok az istálló felett - folytatja ismét a csillag -, megérkeztem. A bölcsek is mindjárt ideérnek, kis Jézushoz egy percre betérnek. Hódolnak a szerető királynak, kinek tömjént, mirhát és aranyat kínálnak.

Jézus ma is helyet keres, hátha akad számára hely, a szívekben, hogy gyógyír legyen. Életet hoz, szeretetet.

Hédi

Egy Fantasztikus nap – Beszámoló

Néhány héttel ezelőtt kaptunk egy e-mailt, amelyben arra kértek bennünket, hogy legyünk az „Egy Fantasztikus nap” elnevezésű, december 13-án, szombaton megrendezésre kerülő találkozó médiapartnerei. A dolgot Kapitány vette kézbe, s a felhívást mind a Lidércfényen, mind a Fantasy Portál-on közzétette. Ezt követően a szervező, Aldyr azt a kérdést intézte hozzánk, hogy részt tudunk-e venni a programon. Egy Kapitánnyal történt személyes egyeztetés során végül eldöntöttük, hogy felmegyünk erre az eseményre, s amit tudunk, hozzáteszünk a Lidércfény részéről. Eképpen kaptunk egy fél óras bemutatkozási lehetőséget, illetve tudtunk felvinni utánnymotot illetve kimaradt Lidércfény AKF-eket is, néhány szórólappal megtámogatva.

Mivel az esemény Budapesten volt, ráadásul délelőtt 10 órakor kezdődött, meglehetősen korán kellett kelnünk szombat reggel. Ez persze nem tántorított el bennünket, és negyed hétkor rendben találkoztunk a szentesi vasúti pályaudvaron, ahol beszereztük a még szükséges jegyeket, majd felszálltunk a nemsokára begördülő vonatra. Itt kényelmesen elhelyezkedtünk, majd mikor a korán kelés tompaságát valamennyire kiűztük a fejünk-ből, néhány szóban elmondtuk, mit is várunk ettől a mai naptól. (Ez egy hangos úti beszámoló formájában, rádió-adásként még decemberben elérhető lesz a Lidércfény oldaláról.) Röviden összefoglalva mindannyian nagy reményeket fűztünk a találkozóhoz.

A vonatút érdekesen alakult számunkra, ami tulajdonképpen a tájékozatlanságunkról tett tanúbizonyságot. Terveink szerint ugyanis Kőbánya-Kispesten szerettünk volna leszállni, s onnan metróval érkezünk volna a helyszínre, azonban a Szolnoki csatlakozás után egy idő múlva azt vettük észre, hogy általunk eddig ismeretlen tájon haladunk, ismeretlen megállókat suhannak el előttünk – ráadásul a peronon voltunk kénytelenek utazni, mert nem találtunk egyben sehol 3 ülőhelyet. (Ez persze abból a szempontból jó volt, hogy nem volt melegünk, viszont hideg volt a peronon. :) Végül szerencsésen eljutottunk a Nyugati pályaudvarra, amelynek aluljárójában Homoergasterrel ittunk egy kávét, amíg Kapitány jegyet váltott a metróra.

A találkozóra ugyan némi késedelemmel, ámde nem elkésve érkezünk meg. Mondhatni, a szervezők után mi érkezünk meg elsőként a helyszínül szolgáló Sárkánytűz szaküzletbe. A bemutatkozás után felmentünk az emeletre lepakolni, majd szétnéztünk a boltban. Mire végigböngésztük a kínálatot, rájöttünk, hogy néhány havi fizetésünket simán itt tudnánk hagyni. Ezt követően visszamentünk a felső szintre, és meg kell mondjam némileg elbizonytalanodtunk. Voltak már ugyan néhányan fent, és lent is, de az előzetes várakozásainkat ez meglehetősen alulmúlta. A tervezett program első két része így gyakorlatilag el is maradt, ám azért 11 órára szép számmal összegyűltek az érdeklődők, így megkezdődhetett a konkrét rendezvény.

Elsőként a Tinta klub mutatkozott be. Ők gyakorlatilag egy írói műhely, akikkel bár nem sok minden történik, azért dolgoznak. Ennek

eredményképpen már kiadtak egy novelláskötetet Pirkadatra várva címmel, és jelenleg a második hasonló munkálkodnak. Természetesen van weboldaluk, amely a www.tintaklub.hu címen található, és minden információ rajta van, amely velük kapcsolatban érdeklődésre tarthat számot. Amit én itt még mindenképpen megemlítek velük kapcsolatban az az, hogy szellemi támogatójuk, mentoruk Nemere István.

A Tinta klubot a Karcolat, illetve sciptoriumuk bemutatkozása követte. Megtudhattuk, hogy januárban lesznek 4 évesek, igen aktívak és

az eltelt időszak alatt komoly fejlődésen mentek át a saját írói műhelyüknek köszönhetően. Bővebb információt a www.karcolat.hu oldalon találhattok róluk.

A következő fél óra a Lidércfényé volt, amit sikerült végig tartalmasan kitölteni. Naná, hiszen a kályhától indultunk, az első találkozásoktól, majd a NYÚSZ-on és a Neológán át eljutottunk a Lidércfény megalakulásáig. Pontról pontra (na jó, némileg kissé össze-vissza) elmondtuk, mivel és miért foglalkozunk, az online magazinon kívül miken dolgozunk.

Ezután jött az ebédszünet, amit egy érdeklődő egyetemistával végigbeszélgettünk. Ő éppen olyan témában írja a szakdolgozatát, amiről ez a nap szól.

Ezután jött az ebédszünet, amit egy érdeklődő egyetemistával végigbeszélgettünk. Ő éppen olyan témában írja a szakdolgozatát, amiről ez a nap szól.

Az ebédszünet után az Ammerúnia műhelyt ismertettük meg, elmondták milyen céllal alakultak, és milyen terveik vannak. Arról világról, amelyen a műhely novellái, regényei játszódnak, s amelyet Ammerúniának hívnak, nem sok szó esett, viszont sok értékes gondolattal lehetünk gazdagabbak. Kaptunk továbbá olyan plakátokat is, amelyek könyvborítóként már ismerősek lehetnek, ám ezek érdekessége mégis az volt, hogy Pozsgay Gyulától kaptuk, aki megfestette, megalkotta ezeket a csodaszép festményeket. Weboldaluk a www.ammerunia.hu címen érhető el.

Őket követte a Delta műhely bemutatkozása, s mint kiderült már nem sok közük van a Delta Vision kiadóhoz, amely kezdetben patronusukként működött. Az eddigiekhez hasonlóan gyakorlatilag ők is egy zárt sciptoriumot alkotnak, írnak, véleményezik egymás műveit, s így, egymást segítve jutnak külön-külön és természetesen egyetemben is előre. Internetes elérhetőségük rendhagyó módon a <http://irokor.hu/> oldalon található.

Őket követte a Delta műhely bemutatkozása, s mint kiderült már nem sok közük van a Delta Vision kiadóhoz, amely kezdetben patronusukként működött. Az eddigiekhez hasonlóan gyakorlatilag ők is egy zárt sciptoriumot alkotnak, írnak, véleményezik egymás műveit, s így, egymást segítve jutnak külön-külön és természetesen egyetemben is előre. Internetes elérhetőségük rendhagyó módon a <http://irokor.hu/> oldalon található.

A cikk a 11. oldalon folytatódik.

Megmentő

Tél van, súlyos pelyhekben esik a hó. Nem is tudnám megmondani, mikor esett ennyi legutóbb... hogy hány éve már. A fák fehér kesztyűcskéket húznak, a világ betakarózik, s téli álmot alszik.

Nem úgy az emberek. Körülöttem mindenki az Ünnepe negédes boldogságában lubickol, s csak én érzem úgy magam, mint a szirupba ragadt légy... megfojt ez az álszent boldogság. Hogy legyen egy nap, amikor szeretjük egymást... szájalmas. És az év többi napjával mi van, emberek? Szeretnék a képükbe ordítani, hogy hahó, ébresztő! A Karácsony már rég nem arról szól, hogy szeressük egymást! Csak a pénz ami számít, meg a fogyasztás!

De nem teszem. Miért tenném? Hisz úgysem hinnének nekem... vagy ha hinnének is, nem mutatnák. Az egész a hazugságról és a képmutatásról szól!

Beülök egy kávéházba. Az ajtón itt is a csicsás ünnepi díszek; a fenyőfa, meg a Mikulás... Röhhögnöm kell. Számomra ez az év legszomorúbb napja. Mintha titokban mindenki sírna, kifelé meg nevetne.

Régen más volt. Akkoriban a gyerekek még tényleg hittek a szeretetben, a Mikulásban... a Karácsonyban. Lelkesen készülődtek, s szüleik segítettek elhinni a Misztériumot. Hogy valóban számít, hogy jók voltak-e az idén... De manapság már ez cseppet sem számít, vagy legalábbis erősen a háttérbe szorult. Ez egy fogyasztói társadalom, ahogy nem egyszer hallom. Néha legszívesebben felháborodnék ezen, de az idő nagyobb részében túl fáradtnak érzem magam ahhoz, hogy foglalkozzak vele.

Egy fiatal, ám meglehetősen fáradt arcú leány lép oda hozzám. Derekén fehér kötény, kezében toll, papír.

- Mit hozhatok, tata?

Már fel sem veszem sértő viselkedését. Ebben a városban, de az egész világon, egy magafajta leánynak erősnek kell lennie... vagy legalábbis annak kell mutatkoznia. DE hogy egy magamfajta öregember előtt is? Mindegy.

- Egy... egy kis almás lepényt kérnék, kedves.

- Ok, tata, egy almás lepény rendel. Más? - Arca halálosan unott, s látom rajta, meg sem fordult a fejében, hogy esetleg sértőnek is találhatnám szavait.

- Nos... igazán örülnék egy pohár tejnek.

- Ok, egy pohár tej... Hogy mit? - szemei egy csöppnyit élénkebben néznek rám -Tejet? Hát hol él maga, ember! Nálunk csak tejpör van, az is a kávé miatt. Igyon inkább azt, egy duplát, ahogy elnézem, magára is férne - majd, mintha csak most jutna eszébe, hozzáteszi: - tata.

És már fordulna is el, mintha valóban kávéval rendeltem volna.

- Elnézést, gyermekem... inkább nem kérek. Helyette jó lesz egy kis... almalé?

A lány zavartan vissza fordul, nem tudván, mit mondjon. Én rámosolygok, és aprót bölintok. Az

ajtó váratlanul kitárul, s egy kis család toppan be, lábaikról a havat verdesve. A pincérnő figyelme egy pillanatra megoszlik, ám gyorsan túlteszi magát a problémán.

- Egy almalé rendel, rögtön hozom. - Szinte vártam azt a bájos kis megszólítást, ám most elmaradt. A most érkezett, pirosposzsgás arcú csaláldhoz lép, és láss csodát, a gyerekekre mosolyog!

Mialatt felveszi a rendelést, elmerengek. Vajon ők... esetleg mások? Az apuka szeretettel mesél a Karácsony szelleméről? Vagy alig várja már, hogy túl legyen ezen a karácsonyi bevásárló-lázon? Boldognak tűnik... és a gyermekek is. Ahogy elnézem, nem tűnnek rossz gyerekek. Sem a lány, sem a fiú. Ismét elmosolyodok. Az anya észreveszi, s rémült arccal fordul az apához, hogy valami a fülébe sügjön. Ő is rám néz, tekintete elkomorul. Próbálok engesztelni, s barátságosan feljűk biccentek. Az apa bizonytalanul visszabólint. Elfördítom róluk tekintetemet.

A pincérnő hozza a rendelésem. Almás lepény, almalé. A kedvencem! Ahogy leteszi elé, már villát is ragadok, és majszolni kezdek. A gyerekek rám mosolyognak; nyilván egy kis morzsa hullott a szakállamra. Sokan mondják, hogy van érzékem a gyerekekhez... bár mostanában egyre kevesebbszer.

Ekkor újra kinyílik az ajtó, s egy hangoskodó társaság áramlik be. Négy férfi meg egy nő, bár talán túlzás felnőtként gondolni rájuk, hiszen alig vannak túl a serdülő koron. A család összéb húzza magát, az apa pedig ki. Megpróbálja azt sugározni, hogy a többiek az ő védelme alá tartoznak. Úgyesen csinálja; a hangoskodók rá se hederítenek, hanem egyenesen a pulthoz lépnek. A pincérnő már felkészülten várja őket, s bár szavaikat nem értem, annyi azért világos, hogy heves szópárbaj van kialakulóban köztük. Talán ingyen kiszolgálást akarnak, talán a pénzt... végül elcsattan egy pofon.

Váratlan dolog következik, s az Apa feláll az asztaltól, s a hevesen tiltakozó Anya visszatartó karja ellenére odalép a pulthoz. Farzsebéből jelvényt húz elő, mire a hangoskodók némileg megszeppennek, ám egyikőjük belemarkol a pincérnő hajába, felrántja a pultra, s egy kést nyom a nyakához; erre a férfi is fegyvert ránt. Egy ódivatú, forgótáras hatlövetűt.

Ez már nem az a karácsony, amire én emlékszem. Az emberek elfelejtettek szeretni. Elfelejtették, hogy nem a vásárlás, nem a Pénz kellene, hogy uralkodjon gondolataik felett. Elfelejtették, hogy Jónak kellene lenniük!

A halálra rémült lány pánikba esik, és a süteményes tálcát a feje felett a keses férfi arcába csapja. Az a döbbenettől elereszti a lányt, s a következő pillanatban már csattan is a bilincs a kezéin a háta mögött. A társai ekkor eszmélnek, és menekülre fognak a dolgot. A megfelelő pillanatban megemelem botomat, s a hátul futó lábai összeakadnak. A három „rosszcsont” sikeresen elmenekül. A Rend Büszke Öre, ki egyben családapa is, őrizetbe veszi a földön heverőt, majd újfént felém biccent. Most úgy látom az arcán, hogy neki

is elege van a Karácsony álszentségéből. De a gyermekeknek ez nem tűnik föl, ők csak a Hős apjukat látják. És boldogan mosolyognak. Lehet bármi este a Fa alatt, az Ajándék az övék. Talán nem is tudják, de ez az Ajándék a Család. Talán soha nem is kell megtudniuk.

Pár órával később a pincérnő magányosan sétál hazafelé a sötét utcákon, a szakadó hóesésben. Nem tudom, kihez megy haza, szülőkhöz-e, vagy esetleg a szeretett másikfeléhez, vagy az üres lakásba, de az bizonyos, hogy állított fát. Érzem a gyanta illatát rajta... Mögötte lépkedek, jó néhány méterre lemaradva. Botomra támaszkodom ugyan, s az emberek hajlamosak lenézni emiatt, ám különösebb kényelmetlenség nélkül tudom tartani lépést a lánnyal.

Egy sarok mögül váratlanul két alak toppan elé. A kezekben kés villan, az arcukat takarja valami. Talán egyfajta álarc... Átkozódnak, fenyegetőznek. A tárcát követelik. A lány kapkodva kotorászik ridiküljében. Kesztyűs kezével meglehetősen ügyetlen; elejti táskáját. Az egyik támadó ütésre emeli karját; ekkor érek oda.

- Elnézést, hölgyem – szólítom meg, s látom rajta, egyből felismeri a hangom, pedig még nem lát – Segíthetek?

- Mi van, tata? Nem látja, hogy a hölgy épp velünk tárgyal? – gúnyos röhögés.

- Fiatalember, ha egy csepp jóérzés volna magában, akkor békén hagyná e hölgyet, legalább Karácsony estéjén!

- E miatt a cafka miatt csücsül hűvösön a have-runk Karácsony estéjén! – így a másik, s valamiért a kezében szorongatott kés ellenére is bizonytalanabb a hangja, mint egy perccel ezelőtt.

Felsegítem a lányt, aki kerek szemekkel bámul rám, mintha először látta. Talán a mögöttem váratlanul felgyulladó lámpa miatt úgy látszik, mintha ragyogó aura venne körül... A támadói felé fordulok.

- Figyelmeztetnem kell önöket uraim, hogy ha tovább folytatják e hölgy inzultálását, úgy bizonyosak lehetnek benne, hogy a Mikulás nem visz ajándékot ma este a Karácsonyfa alá.

Most a fickókon volt a döbbenet sora, s felháborodásuk nőttön-nőtt.

- Elég volt tata! Vagy húzza el a belét innen, vagy viselje a következményét! Elszámolni valónk van a csajjal, és el is fogunk számolni vele!

- Te figyelj... ez a tag ott volt a kávézóban! Ő gáncsolta el Bill-t!

- Igen? Téleg! No tata, vége a dalnak! Most már itt maradsz, ha tetszik, ha nem!

Kihúztam magam. A leány rémülten szorongatta karomat; nyilván minden rosszra fel volt készülve. Nem kárhoztatom érte, el tudom képzelni, milyennek láthatott. Egy öreg, megtört, ráncos vénember. Néha már magam is ilyennek érzem magam.

Egy jó barátom sietett a segítségemre. A fiúk mögötte lépett úgy, hogy azok észre sem vették. Persze ez nem csoda, hisz még a reszkető pincérnő sem láthatta, ha ő nem akarta.

- Valóban? Valóban úgy gondolják, hogy jó ötlet védtelen hölgyek és megfáradt öregemberek kirablása? Pont Karácsony estéjén? – Azok csak gúnyosan mosolyogva közelebb léptek. Én is elmosolyodtam.

- Ez esetben, kérem ismerjék meg egy barátomat, Rudolfot. – S mögéjük mutattam.

A semmiből egy hatalmas termetű állat materializálódott, egy gigantikus rénszarvas. Lehelete gőzként tört elő orrlyukaiból, bepárasítva a bátrabb férfi tarkóját. Az megdermedt, s lassan megfordult. A szeme egy magasságba került a szarvas lehajtott fejével. Pár pillanatig mereven bámulták egymást, majd Rudolf feje előre lendült. Halk koppanás hallatszott, majd a férfi aléltnan rogyott össze. A másiknak se kellett több, futásnak eredt, s néhány szívdobbanásnyi idő múltán elnyelte az éj.

A pincérnő meredten bámulta Rudolfot. Nem róható ez föl neki, hisz a kontinensen ez az állat nem őshonos... se sehohol a világon a nagyvárosokban, ami azt illeti.

-Te... Te... Te... - kezdte.

- Igen, természetesen. Örvendek.

- Té... Té... Té...

- Igen. De azt hiszem, lassan be kell fejeznünk a társalgást...

- Mi... Ho... hmm?...

- Tudja, sok dolgom van még ma éjszaka. – Azal fellendültem öreg szánhúzó hátára, s a magasba suhantunk, a fellegek fölé. Egyenesen az odafönn várakozó szán, meg a többi szarvas felé.

- De azért vigyázzon magára!

- Ejh, öreg! Már megint elcsatangoltál! Tudod mióta keresünk?...

...Nem szeretem a Karácsonyt. Mára már nem több egyszerű robotnál. De végtére is... egyéb dolgom sincs az év többi részében... Akkor meg miért ne élvezzem? Talán idén másként lesz. Talán... több lesz a szeretet, mint a gyűlölet... S ha csak egy napra is, de boldogságot csempészhetek a gyermek lelkekbe. Zeng az égbolt, csilingelnek a csengettyűk...

- Ho-ho-ho-hó! Boldog Karácsonyt Mindenkinek!

Anonymus R. Chynewa

Ünnep

Karácsony van, ünnepelj egészen
Emelkedj a hétköznapiak fölé
Te is jókedvű lehets merészen
Szólítsd szeretteid magad köré

Örömmel töltsd meg a várakozást
S az esti imát áhítattal mondd
Készülj fel, és kövesd a változást
S feledkezz meg arról, mi is a gond

Szeretet leng a díszes fa körül
Körötte arany, tömjén és mirha
Csodás ajándék, mindenki örül
Mintha csak varázserővel bírna

Fenséges érzéssel köszönt az est
Láthatatlan kezek melengetnek
Élvezd ahogy érző szívedre fest
Az ünnep percei ölelgetnek

Léka

A Sánta Claus hadművelet

Taiwan

A félszemű, félkezű, félheréjű taiwani maffiavezér vigyorogva hajolt a székhöz kötözött foglyához.

- Nos, Mr. Kond? Erre a végkifejletre nem számított, ugye? - vigyorgott, és a felbecsülhetetlen értékű Fabergé-tojást a levegőbe emelte. James Kond sármosan kinézett a gonosztevő szeretőjére, Charlottára, és ugyanazzal a mozdulattal ágyékon fejelte a taiwanit, aki velőtrázó sikítás közepette a fájdalom forrásához kapott.

- A tojásaim! - rikoltotta fejhangon, és megpróbált egyszerre nézni az ágyékára és a földön darabokban heverő Fabergé-műtárgyra. A 009-es ügynök meghökkenve vette észre, hogy sikerült neki ez a mutatvány. Hála a kiképzésének, nem sokáig állt hökkenten, hanem lerázta magáról a szék darabjait, és az ablakhoz futott. A párkányról visszaneézve még látta a tüzelésre kész Charlottot, de némi habozás után kivetette magát a mélységbe....

009: A Sánta Claus hadművelet

James Kond oda sem nézve, rutinosan hajította kalapját a fogasra. Arról nem ő tehetett, hogy távollétében a ruhaakasztó helyére egy akváriumot pakoltak a lelkes lakberendezők. Nem zavartatta magát, egy apró csókot lehelt Manypenny homlokára, és benyitott rettegett főnökéhez, M-hez. Az irodában egy kisebb csapatot talált. M-en kívül ott volt Q, H, és nagy meglepetésre Z is.

- MQ, ZH! - biccentett James az iroda közepe felé.

- 009, nagyon fontos feladatot akarunk magára bízni! - dőlt hátra a foteljében M - Észak - Oroszországban egy nemzetközi pedofil-hálózat kezd terjeszkedni. Bár hivatalosan nem kérték a segítségünket, de nem hagyhatjuk, hogy ilyen fertő megvesse a lábát a földön. Az aktában mindent megtalál - dobta a paksamétát az ügynök kezébe -, felszerelést Q-től kaphat, további információkat S-től, ha bármi kérdése van, akkor pedig L-hez fordulhat.

James már nem csodálkozott azon, hogy néhány fiatal ügynök jegyzetfüzettel közlekedik minden megbeszélésre, és utána a folyosón pedig a rövidítéseket tanulmányozza. Különleges kiképzése eredményeként neki elég volt csak egyszer elmondani valamit. Azt pedig évek alatt sem árulta el senkinek, hogy fogalma sincs ki az az L... Ha valaki megkérdezte, csak sokat sejtetően mosolygott.

Oroszország. Murmanszk.

Az ügynökség a jól csengő Polyarny Zori nevű szállodában foglaltatott szobát a részére. James hiába mondta a kapusnak a megbeszéltsé jelszót: „Rügyeznek a pálmafák idén”. A portás csak valamilyen durakkot hangoztatott. Nem jutottak meg egyezésre. Az időeltolódás miatt nem volt fáradt, így elővette a Top Secret – Sánta Claus ügy-

iratot, és tanulmányozni kezdte. Kis idő után egy teljesen romlott, járáshibás, pedofil öregember képe vázolódott fel előtte. Top Secret-ről nem olvasott semmit...

- Elkaplak, majd meglátod! - dobta az iratokat a sarokba.

Kopogás hallatszott az ajtón. Kond elővette fegyverét, majd hezitálás után visszahúzta a cipzárát, és a 9 mm-es Berettát biztosította ki. Kényelmesen elhelyezkedett a fotelben, és kikiabált: - Szabad!

Az ajtó lassan feltárult, és egy igazi, hamisítatlan orosz szépség lépett be. Az estélyi ruhája csak még jobban kiemelte vonalait. Szőke hajzuhata szél nélkül is repkedett a levegőben.

- Martini Koroljova - summázta a látottakat James. - A volt KGB híres ügynöknője. A Vörös Csillag és a Vörös Kereszt tulajdonosa. Maga lesz az összekötőm?

Koroljova behajtott maga mögött az ajtót, megsuhogtatta a háta mögül elővett kötelet, és leoltotta a lámpát. 009-es megigazította a nyakkendőjét.

James fejben már a jelentését fogalmazta:

A Martinit rázva szeretem, de keverve még jobban. Az összekötővel nem akartam bonyodalmat, így az éjjel kétszer is a levegőbe löttem.

Murmanszk. Kikötő.

A 009-es ügynök, az éjjel kapott genetikai szinten kapott információkat kielemezve, arra a megállapításra jutott, hogy a Sánta feltételezhető bűvőhelye a kikötő közelében lehet. Az Aston Martinjával ugyan kisebb feltűnést keltett a rakparton, de néhány véletlenül kilőtt rakéta után lecsökkent a szemtanúk száma. James Kond elhatározta, hogy most már tényleg átnézi a használati utasítást, hogyan lehet a kesztyűtartót kinyitni. Az autó fedélzeti számítógépét felhasználva körbenézett a kikötőben. Egy baltával metszett arcélű férfit látott - ez biztos, mert a ragtapaszok még rajta voltak -, RPG-vel a vállán, de semmi gyanús jelet nem vett észre. Kiszállt a járműből, és a környéken lézengő kislányt szólította meg:

- Nem láttál erre egy sánta embert?

De választ nem kapott, mert a filmekkel ellentétben itt senki nem értett angolul. Az ügynökségen tanult nonverbális kommunikációval elmagyarázta kérdését, és a lány megmutatta az utat. Amikor ezt követve James megérkezett a murmanszki elmeügyintézethez, nagyon meglepődött.

Néhány órás bolyongás után egy pirosva öltözött lokálnál bukkant elő. Bentről az "I wish you a Merry Christmas" szólt gordonkára áthangszerelve. Megérzéseit követve James belépett a bárba. Nem csalódott, félmeztelen nők mikulássapkában egy csillogó csövön tekeregtek. Az egyik félhomályos sarokban egy mankó volt letámasztva.

- Tudtam... - mosolygott elégedetten Kond. Gyorsan körbepillantott a helyiségben, hiszen

ilyen közel a főgonoszhoz mindig szokott lenni egy vas- vagy egy porcelánfogú testőr. Leült a bárszékre, és elbűvölően mosolygott a csapos lányra.

- Martini, rázva nem keverve! - kacsintott a 009-es.

- Vodka... - rázta meg tagadóan a fejét a lányka.

- Oké, de rázva nem keverve - egyezett bele James.

A csapos lány Tom Cruise-t megszegyénítve dobálta a vodkás üveget, majd egy pörgés után széjjeltörte az ügynök fején.

Valahol

James Kond egy székhez kötözve ébredt. Vele szemben, egy kényelmes fotelban terpeszkedett egy kövérkés öregúr. Hosszú, ősz szakálla és bajusza hordóhasát verte. Mögötte egy gyönyörű aranyhajú szépség állt, testhez simuló, éjfekete szerelésben.

- Mr. Kond - szólalt meg dörmögő hangján az öregember -, önök nagy tévedésben vannak. Igaz, hogy gyerekeknek osztogatunk cukorkát, csokit, sőt... De nem egy pedofil-hálózatra bukkantak. Hanem egy ősrégi titokra... - tartott hatásszünetet - A Téalap titkára!

- De az ügynökség nem téved! - háborodott fel 009-es - Soha!

- Csak egy véletlen elírás történt - sóhajtott fel megnyugtató hangján az öregember. - Nem Sánta Claus, hanem Santa Claus.

- Hmm...Akkor nekem is lehet egy kívánságom? - kérdezte James Kond, és csábítóan nézett a krampuszhölgyre...

Rákosi Miklós

Ha én lennék...

Ha én Mikulás lehetnék minden évben kétszer jönnék, s ha fordulnék tizenkétszer, akkor sem jönnék elégszer, mert az öröm, amit hozok nagyon gyorsan elpárolog. Olyan sok a szegény ember, aki álmodozni sem mer, ajándékot nekik adnék, mindig hozzájuk szaladnék. Elhalmoznám őket hittel, reménnyel és szeretettel. Békét hoznék a zsákomban, tisztességet puttyomban. S ha nem bírnám már e terhet, építenék egy nagy termet, minden embert befogadnék, kinek nem jutna más hajlék. Nekik adnám a kabátom, a süvegem és a zsákomban, s boldogsággal megpakolva, Mikulássá alakulva járhatnák ők a világot, teljesítve minden álmot.

Bócai-Soós Judit

Ezzel véget értek a bemutatkozások, ismerkedések, így áttérhettünk a komolyabb dolgokra. Eképpen kihirdetésre került két pályázat is, valamint a Cherubiontól és a Delta Visiontól érkezett meglepetésvendégekkel könyveket lehetett dedikáltatni.

Ezután **Villányi Pál, a Delta Vision és a Cherubion kiadó tulajdonosa** hosszasan felvázolta, milyen is ma Magyarországon a fantasy és a sci-fi irodalom piaci helyzete. Nos, mint kiderült, a dolog egyáltalán nem rózsás, megdöbbentő számokat és tényeket hallottunk.

Azért végül volt okunk az ünneplésre, hiszen az összességében közel 60-70 főt számláló társaság a nap végén pezsgő(ke)t bontott, részben az összességében jól sikerült nap zárása apropóján, részben pedig mint egy előrehozott évbúcsúztató.

A találkozó végeztével a Lidércfény HQ stábjába összecsomagolt, a néhány darab megmaradt AKF-et és szórólapot kihelyezte az üzlet azon részére, ahol hasonló ingyenes kiadványok voltak (és természetesen engedélyt is kértünk ezek otthagytására). Dolgunk végeztével boldogan és meglelégedéssel indultunk hazafelé, előbb le a metróbába, és onnan a Nyugati pályaudvarra. Szerencsésen elértük a 18:15-ös gyorsvonatot, s mivel nem volt kedvünk várni egy fél órát - valamint az induló vonatoknál sem láttunk a 18:45-öst, így felszálltunk rá. Úgy tűnt, Szolnokig megint a peronon leszünk kénytelenek utazni, hiszen minden vagon tele volt, ám végül hozzákapcsoltak még néhányat, így lett egy kényelmes fülkénk. Szolnokon ugyan kellett várni majd egy órát a továbbindulásra, ám ebből úgy fél órát már a vonaton sikerült eltölteni, ahol lezártuk a hangos úti beszámolókat, mérleget vontunk a nap eseményeiről, hatásairól.

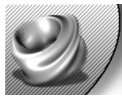
Összefoglalva: tartalmas és hasznos volt a rendezvény a Lidércfény számára. Tartalmas, hiszen személyesen megismerhettünk több olyan embert, aki ismeri, olvasója és/vagy alkotója a Lidércfénynek. Hasznos, hiszen nem csak mi lettünk gazdagabbak első kézből származó információkkal, hanem konkrét kapcsolatokat is szerezünk. Ennek legszebb példája, hogy minden bizonnal jövő tavasszal megszületik egy olyan Lidércfény AKF, amelyet az Ammerúnia Műhellyel közösen készítenek. Ugyan ennek részleteit még meg kell beszélni Aldyr-ral, ám mindkét részről úgy tűnt, hogy teljes mellszélességgel támogatjuk az ötletet.

Ami nekem személyesen igen jól esett, az Aldyrnak az a kijelentése volt, miszerint a Lidércfény AKF-ben ő azt az életérzést látja, amit a '90-es évek elején a Bíborhold/Holdtölte magazin képviselt. Őszintén megvallva, éppen azon gondolkodtam az elmúlt hetekben, hogyan tehetném minimum épp ehhez a magazinhoz küllemben hasonlóvá az AKF-et (kívül-belül színes borító, 32 oldal, nagyobb példányszám), ám a Aldyr néhány mondatából kiderült, hogy tulajdonképpen már így is megvan az a hatás, mint amit a Bíborhold kézbevételekor érezhettünk annó.

Nos, nagyjából így zajlott a rendezvény, amely - ha minden igaz - csak nyitódarabja volt egy sorozatnak. Jövő évtől ugyanis, ha minden jól megy, negyedévente találkozhatunk az írói műhelyekkel, amatőrökkel és profikkal.

Jimmy Cartwright

Minden testnek útja (kozmikus látomás)

A kollapszusban megszűnt a gravitáció. Erre nem létezett megoldás, noha buzgón próbálkoztak az okosok. Semmiféle rafinált kütyüvel sem voltak képesek ez idáig a legenyhébb tömegvonzást sem gerjeszteni, a nemlétevilágokban. Ezért aztán a „C” típusú repülés elterjedésekor ismét tananyag lett a gravitáció nélküli repülés. Eleinte fogadkoztak, hogy ez csak átmeneti nehézség, de az óta túl sok idő telt már el. Az a tudós, aki megígérte, hogy hamarosan lesz megoldás, már csak lexikális adat. Még az arcát is elfeledték. Az oktatók pontosan tisztában voltak vele, hogy a tantárgyra, mely a „zérógravitációs repülés” címet viselte, kicsoda előítélettel és szorongással gondolnak a hallgatók. Finoman fogalmazva senki sem lelkesedett ezért az „ösi” tudományért. Ezért minden módon próbálták ezt az előítéletet oldani. Emlékezett rá, kicsoda feszültség uralkodott a teremben, az első órán. Bejött az oktató, alaposan, néma csendben felmérte a meglehetősen vegyes társaságot, aztán így szólt: „Hölgyeim és uraim! Jegyezzék meg: zéró gravitációnál semmi sem lóg!” Felszabadult röhhögés hullámzott végig az osztályon. A feszültség egy csapásra enyhült, sőt az érdeklődés is feltámadt. Roppant kíváncsi lett rá, milyen is az, amikor „semmi sem lóg”. Ezt a gyakorlati oktatás keretében hamarabb megtapasztalta, mint hitte volna. Mindenki szeme kocsányon lógott, a hullámzások és lebegések azonnal lángra gyújtották az ifjúság amúgy is vad fantáziáját. Tudott osztálytársairól, akik a zéró gravitáció gyakorlatokon estek egymás iránt szerelembé. Ő sokáig ellenállt a kísértésnek, de az álmaik gyakran háborgatta. Végül később, végzős korában megtört, nem kétséges, hogy ebben benne voltak a többiek túlfűtött beszámoló is. A súlytalanságban szeretkezni különleges élmény az egyszer biztos! Az új kor egy másik problémával is szembesült, bár ez csak lassan vált szembeötlővé. Akármerre is rajzottak szét a „C” ugrásokkal, a földiek, értelmet nem találtak magukon kívül semerre! Ez idáig. A nem intelligens élet dúsán tenyészett a csillagokban, a botanikusok és zoológusok nagy öröme. Civilizációt azonban nem találtak. Ez nagy vitákat robbantott ki. Egyesek előástak egy meghaladottnak vélt elméletet, mi szerint az ember egyedül van. Leporolták, és modern köntösbe öltöztetve tálták. Jó sok idealista akadt, akinek nem vette be a gyomra. Az volt a régi-új elképzelés, hogy egy univerzumot, csak egy értelmes faj uralhat. Már ha nem vágja el a saját torkát, és felfedezi a világ-egyetemének „C” effektusát. Mások, egyelőre még mindig többségben, amellet érveltek, hogy bizonyos az idegen értelelem létezése. Csak nehéz megtalálni, mert ritka! A felderítést jelenleg még ezek az idealisták irányítják, de pozíciójuk évtizedről-évtizedre gyengül. Az emberi felderítők pedig merész bakugrásokkal rohagásznak a galaxisok és metagalaxisok között, rengeteg felfedezést téve. Csak amiért indultak, azt nem találják. Ez is a „C” meghajtás hozadéka volt. Miközben a biológusok tobzódtak a felfedezésekben, és alig győzték az újdonságokat, föléledt és megerősödött az „egyedül vagyunk” doktrínája. Az űrhajósok pedig megtanultak, egy már a lomtárba tett dolgot: a gravitáció nélküli repülést. A visszatérésnél, a „C” meghajtó megint olyasmit produkált, amiről pontosan tudta, hogy megy, de mégsem volt kibékülve vele. Bár jól ismerte, kissé talán túlzottan is, a matematikai modelljét, ez azonban nem javított a helyzeten. Ilyenkor az az idé, a magyarázat szerint, tulajdonképpen önmagát szülte meg (teremtette meg?) a nem valós téből, a valósba. Ezzel a hasonlattal erősen hadilábon állt. Nem értette, hogy miért a születést vették a hasonlat alapjául. A tiszta matematika erre nem adott alapot. Feltűnt neki az is, hogy ezen rajta kívül nem nagyon akadt fenn senki. Eppen ezért, és más, önmaga számára sem kellően tisztázott okokból nem kedvelte a „C” motorokat. Kínosan ügyelt rá, hogy ennek ne legyen semmilyen látszata, ám tudta, hogy ez a „rigolyája” beszéd tárgya. Kifelé hűvös és távolságtartó álarcot hordott, de belül lobogott a gyűlölet tüze. Mivel azonban első osztályú minősítést szerzett, ezt tapintatosan kezelték. El is várta. Hallott arról regéket, hogy a földön vannak szekták, melyek kislejtezett „C” motorokat imádnak. Ez a perverzio megdöbbenette, és erős viszolygást váltott ki benne. Nem tudta igaz e ez a hír, nem is érdekelte. Mint ahogy időnként megesett, most is rátört egy gyorsan múló, erős érzelmi hullámzás, egy bódulathoz hasonló állapot. Melege lett, az izmai aprókat rándultak. Gyorsan elmúlt, és ismét normálisan tudott gondolkodni. A vad asszociációk és fantáziaképek szétfoszlottak, akár a híg füst. A légzése is lecsitult. –Az átkozott! Gondolta. Bár belülről keserűséget érzett, fizikailag felszabadult lett, könnyű. Ez nem csak a súlytalanság miatt volt. Elrúgta magát a padlótól, és felle-

begett a mennyezetig. A legénység többi tagja eddigre már szétszéledt, ki-ki a dolga után „úszott”. Fentről bámult a kiürült vezérlőre, a lebegő biztonsági övekre, melyekből az imént csatolta ki magát. Hosszasan hallgatta a némaságba süppedt hajó csendjét. Fura, csak félig megszületett gondolatok suhantak át rajta, nem tudta megfogni egyiket sem, de nem is akarta. Fáradtan érezte magát, és kedvetlenül. Hajszoltnak, túlterheltek, és feszültek. A csend azonban győgyír volt, kilebegett a folyosóra, és lassan szállni kezdett. Ismét melege lett, szűknek érezte magát a ruhát, miközben úgy érezte, nem repül, hanem zuhan. A folyosón csak nagyon halvány világoskék fények égtek. Ettől a lebegése olyaná vált, mintha víz alatt lenne, egy elsüllyedt roncsban. Kísértethajó! Jutott eszébe. Régebben látott egy dokumentum filmet, ami egy roncs megtalálásáról szólt. A hajót évtizedek óta eltűntnek nyilvánították, ám egy felderítő egység véletlenül ráakadt. A szkfanderes alakok bejárták a fura, mohaszzerű növényzet belepte roncsot, az emberek maradványait keresve. Senkit sem találtak meg. A film gyomorszorítóan sötét, és reménytelen volt. Nem sikerült kideríteni mi is történt, és hova lett a legénység. Azoknak az űrhajóknak a sisaklappája volt ilyen fényű, ahogy a korrodált fémek csillogott. A film legkülönösebb része az volt, mikor keresték, de nem találtak a „C” meghajtót. A helyén egy hatalmas üreg volt, mintha kirobbant volna. Csakhogy a hajó törzse kívül, azon a részen sérletlen volt! Benne maradt, szinte idézni tudta a felderítők értetlen találgatásait. Most valamiért hasonlóan látta az ő hajóját ahhoz a roncshoz, elmerülve egy időntéren kívüli állapotban, tulajdonképp nem is létező. Kísértethajó. A film címe is ez volt, hogy a hajó eredeti neve mi lehetett, arra most nem tudott visszaemlékezni. Nem is volt fontos. Ahogy ott lebegett, lassan sodródva, egy régi olvasmány élményén kezdett töprengeni. Még gyerek volt, de már űrhajós akart lenni, és gyermeki elméje már a jövődő dicsőségről álmodott. Az olvasójának memóriájában eltárolt egy régi, „hátborzongató” históriát. Ez arról szólt, hogy nagyon rég, amikor az emberek még csak a tengereken hajóztak, egy olyan fatákolmány elátkozott lett. A kapitány és a legénység mind meghaltak, de tovább „éltek”, és örökön bolyonganiuk kellett a vizeken, gonosz célokot szolgálva. Nagy hatással volt rá, bár a nyelvezete nehézkesen ösdi volt, és ugyan rémisztgetni akartak, egyáltalán nem volt az. Inkább mulatságosnak találta. A kapitánnyal pedig, noha egy önző zsarnok volt, még szimpáizál is. Sokszor elolvasta, még többször felolvastatta magának. Tanulás után erre aludt el, persze álmódott is vele. Álmaiban az a kapitány vele sosem volt gonosz. Egy időben még foglalkoztatta is a gondolat, hogy az élénkebb álmaik le kéne jegyezni, de nem érzett hozzá kedvet. Az álmok így maradtak csak álmok. Egy napon aztán, véletlenül letört, amikor a vizsgateteleket mentette. Egy kicsit sajnálta. Ekkor már nem álmódott a kapitánnyal, így aztán gyorsan belenyugodott. Elmosolyodott, egy kedves emlék volt a számára. A folyosó szükségvilágítása, a kékes derengés eszébe juttatta az utolsó földi napját, egy nedves novemberi napot. A hajnali köd volt ilyen, abban a kis időben. Mintha ebben a ködben úszna most is, lassan alahullva, mint egyholt levél. Akkor és ott nézte azt a levelet, ahogy lágyan alálibben a magasságba. Kinyújtotta a tenyerét, és az belehullt. Nedves volt és puha, ahogy összeszorította a kezét, felidézte az éjszakát. Mosolyogva engedte el a levelet. A kék köd, álom és ébrenlét határa, zaklatott, mégis kellemes emlék. Sodródva a súlytalanságban és a szabad asszociációs láncokon, hirtelen egy olyan helyen találta magát, melyet erővel száműzött, melyet nem akart. De már késő volt, olyan emlék bukkant fel a mélyből, mely méltó pára lehetne annak a hollandi kapitánynak. Miután megírta a beszámolóját, titoktartást fogadott, amit megértett és tartott. Az első ugrása. Ez még nem „C” ugrás volt. „High jump”, így nevezték fellengzősen, amikor –a gyakorlati oktatás keretében– a becsinált kadétot kilökték a zsilipből. A Jupiter légkörébe. A szkfander változott, amiben mindezt a jelölt túlélt, a mélyűri egyfajta „light” változata volt, szintén a „C” technológia egyik produktuma. Ahogy lassan, hangtalanul végig lebegett a folyosón, felidézte a száguldását abban a pokolban. Ez a száguldozás, egy különleges vitorlázó esés, azonban helyben topogásnak tűnt ahhoz képest, ahogy a látóteret betöltő gigász rohant. Egy fehér folt volt az, a nagy vörös kistestvére. Ez a „teso” akkora volt, hogy noha 10 000 kilométerre volt tőle, folyton az az érzés gyötörte, hogy rögtön belesik. Az nagyon nem lett volna jó. A műszerei azonban mást mutattak, azok szerint még volt bőven ideje a pályakorrekcióig. A feladata az volt, hogy a folt mögötti, sokkal szelídebb, másodlagos viharzónán átvágjon, rézsút. Amikor a

túldalára érkezett, ismét bele kellett merülnie, ezúttal keresztben szelve át. Ez így egyszerűnek tűnik, de a végrehajtás sok órába, akár napokba is telhetett. A manővereit a páncéljából előbújó speciális siklószárnyakkal, és a beépített, a Jupiter légköri viszonyaira átalakított gázturbina párral hajthatta végre. Volt még egy kis energiájú „C hullám” nevű patron, ami egyszeri kis ugrást tett lehetővé, a visszatéréshez. Ez nem egy hajtómű volt, hanem egy modul, ami kapcsolatban állt egy nagyteljesítményű meghajtóval. A vizsgabiztosok időnként tájékoztatták, hogy mennyire elégedettek a feladat végrehajtásával. Mint köztudomású, a Jupiter egy kis, hideg nap. Több hőt és fényt sugároz ki az úrbe, mint amennyit a naptól kap. Ezért van az, hogy a sztratoszférájában helyenként plusz 25-30 fok is van. Lentebb, a légkör felső harmadában, a jégheg és tűzforró rétegek váltják egymást. A nagy vörös folt ugyan sokkal több egy óriási vihamál, de részben ez az oka hosszú létének. Ezekben a hideg-meleg folyamokon „úszik”, mint egy jéghegy. Hogy lentebb pontosan mi is van, arról a kutatások ellenére, csupán nem túl bizalomgerjesztő sejtelmek vannak. Bizonyos adatok arra engednek következtetni, hogy a nukleáris-vegyi folyamatok kavalkádjá középette, még valamiféle élet is van ott. De ennek ellenére, vagy éppen ezért tiltott zóna a tovább. A páncélok sem bírnák, ami ott van. Akik mégis lementek oda –akadtak néhányan hősejőlött idioták- egy sem jött vissza. Még eddig....A feladattal jól haladt. Zökkenő nélkül, a terv szerint vágott át a zónán, nem mulasztva el a méréseket, a mintavételt, és a rögzítést. A túldalalon szabályos, az előírásnak megfelelő hurkot írt le. Az energia felhasználás egy külön feladat lévén, nagyon ügyelt. Sikertült a minimumot tartania, plusz pontokat kapott érte. Ezután kereszt irányban ismét belevágott, egy nagy erejű impulzusal begyorsulva. Az epicentrumon most kellett áthaladnia, ez rendben ment. Mindössze kétszer kellett a pályáját módosítania, amikor dugóhúzóba került. Ez a lefelé tartó, hideg légörvény kissé eltérítette, ám mégis visszatartotta a kijelölt útvonalára. Amikor aztán –jóval az időkereten belül- végzett, rövid egyeztetés után megkapta az engedélyt a visszatérésre. Tulajdonképpen most kezdett el izgulni, hiszen ez lesz élete első éles „C” ugrása. Azonnal, nagy műgonddal megkezdte a felkészülést, a „kis” ugrásra, hogy az úrbe jutva a kiképzőhajó felszedhesse. Az előkészületek egy bonyorult szertartásra emlékeztettek. Tudta, hogy ezekkel is pontokat lehet szerezni, hát precízkedett. Ekkor a szakfandere váratlanul közeledési riadót jelzett. Egy ismeretlen test közeledett felé. Teljesen világos volt az első pillanattól, hogy a közeledő tárgy mesterséges. A sűrűsége miatt egyértelmű lett, hogy nem a Jupiter légkörének része. Azonnal elindította a rögzítést. Az első reakciója az volt, hogy egy másik vizsgázó. De ezt gyorsan elvetette. Túlságosan is sikerült elsajátítania az ide vágó szabályokat. Két kadét így találkozzon, az nem csak tilos volt, hanem valószínűtlen is. Egy váratlan teszt? Tette fel magának a kérdést. Ez bizony kitelt a vizsgázatóktól. A tárgy alulról jött fölé, egy forrongó, de gyorsan hűlő, és erős rádió jelet kibocsátó áramlatban. Egy Jupiteri „napfolt” volt ez tulajdonképpen. Ezek az áramlatok egy hideg napkitöréshez hasonlítottak, de persze csak távolról. Rokonságot mutattak a földi óceánok áramlataival is. Ebben sodródott a tárgy, önálló meghajtás nélkül. Rövid hezitálás után befékezett, úgy döntve, hogy bevárja, bármi is az. Rögtön érkezett egy automata büntetőpont, az energia-pazarlás miatt. Az ösztönei azt súgták, hogy még ne jelezzen, bár nem igazán tudta, mire is vár. Lehet, hogy szórakoznak velem! Futott át rajta, vagy a váratlan eseményekre reagálását figyelik. Védelmi pozíciót vett fel, és bekapcsolta a fegyverzetét is. Ennek nyoma marad a vizsgalapon! A gondolat labdaként pattogott benne. A tárgy csökkető sebességgel közeledett, nem fékezett, hanem az áramlat lassult. Mire látótávolságba ért, a gázfolyam, amiben „utazott” rengeteget hűlt. Még így is meleg volt, langyos légárammá vált, az úr határán. Amikor megpillantotta, eltátozta a száját. Egy szakfander volt! Mégiscsak egy másik vizsgázó! Ezt azonnal jelenteni kell! Már aktiválni akarta a kétirányú kapcsolatot, amikor újabb meglepetés érte. Az optikai szenzorai közel hozták a közeledőt. Egy nagyon réginek látszó, elavult modell volt! Szívátás! Kiáltotta magában. Miért pont engem szúrtak ki? Elkeseredetten további nagyítást kért, már azt is látta, hogy a külső rétegét erős hőhatás érte, és eltorzult egy ret-

tenetes erőttől. Ezt nem lehet túlélni! Állapította meg. Az úruha egyre közeledett. Lefutott egy azonosító tesztet, közben megbűvölt, bamba értelenséggel bámulta az ormótlan védőszerelést. Bár nem igazán remélte, meglepetésére mégis sikerült azonosítania. Mégpedig az úruháknak fejlődését bemutató tananyagból! Magával hurcolásza ezt az adatbázist, mivel szerepelt a következő vizsgaidőszak tételei között, és ebből nem állt túl jól. Titokban azt remélte, hogy a sodródása unalmasabb időszakában lesz alkalma belenézni. A memória szerint egy standard vizsgázó modell közeledett felé, csak éppen 100 évvel ez előtről! Amikor a páncélruha a közvetlen közelébe ért, 58 méterre tőle elfordulva lassan irányt váltott. Önkéntelenül is tett egy mozdulatot, hogy megállítsa. A „másik” visszatartott! Nem káprázott a szeme, a videó is mutatta. Ez már több volt a soknál! A legalacsonyabb fokozaton beindította a turbináit. A másik nem fékezett, nem volt aktív hajtorendszere, de egyértelműen újra intett. Hív? Segítséget kér? Találgatta. Mivel az áramlat tovább lassult, és hűlt, hamar utolérte. Nem tud manőverezni, csak sodródik. Állapította meg, nem túl elmésen. Rég kifogyott mindenből. Senki nem elhet túl egy inaktív sodródást a Jupiter mélylégkörében! Csuklott egyet, annyira groteszk volt ezen töprengeni. Amikor mellé ért a sisakrész felé fordult. Ránézett! Az üveg sötétre színeződött és buborékossá vált a nyomástól és hőtől. Visszatükrözte a távolodó foltot és zónáját. Ekkor a hiperkomja furán megreccsent, akár egy törő ág, és egy zörgő, kásás hang szólt meg a fejében: -Hogy ityeg a fityeg pajtás? Hosszú pillanatokba telt, mire megtudott szólalni. -Ki vagy? Jól vagy? - Kiáltotta neki. Megint az a furcsa zörgés, amit utólag nevetésnek vélt. -Hát eléggé ki vagyok csezd meg! - Jött a válasz. -Jé neked nem is fityeg az ityeg, nahát! - A rövid szünetben kétségbeesetten próbálta megfejteni, mit akart ezzel a másik mondani. Meglendítette a karját. -Itten eléggé magányos vagyok, unalmas egy hely, nincs aki felvidítson! Te vállalod? - Kérdezte tőle a másik. Még össze sem szedte magát, most újra elszibbadt, mivel ezt már megértette. Ez megbugygyant?! Rövid várakozás után a szakfandere alak legyintett. -Te is csak olyan felvágós vagy mint a többi! Nem is strápalom magam! - Összezsavarodva kinyújtotta felé a karját. -Segíteni szeretnék, bajban vagy! - Amag elfordult tőle. -Hagyj békén! Eddig elvoltam magamban, ezután is menni fog! A hőscincér nem adja fel olyan könnyen!...Engem mindenki utál!...

A többi érthetetlen gagyarázássá vált, ahogy vadul monologizált. Nyilván merges lehetett valakire. A helyzet abszurd volt. Még mindig volt rá esély, hogy ez egy teszt. Előléstak valahonnan egy régi úruhá és játszanak vele. Ha elmulasztja a segítségnyújtást, annak következményei lehetnek. Még meg is bukhat! Teljesen mellé lavírozott. -De én tényleg segíteni akarok! - A másik nem szólt, talán nem is figyelt rá. Óvatosan kinyúlt, és a megviselt, elfeketedett vállpáncélra tette a kezét. A sisak lassan felé fordult. -Segíteni akarsz? Magadon se tudsz majd, nem hogy rajtam! - Fokozatosan megszűnt a tükröző hatás. Egy megszűnésedett, eltorzult koponya vicssorgott rá odabentről. Olyan volt, mint egy csokifigura, ami megolvadt, aztán újra megszilárdult. Visítani kezdett, olyan élesen, amiről el se hitte volna, hogy az ő hangja. Hörgött, bugyborékol, közben el akart szakadni tőle, de mintha odaragadt volna hozzá. Pörögve dulakodott vele, fuldokolva a pánikban, lassan aláhullva a Jupiter mélyébe. Közben a halott kadét mindenfélet mondott neki, amire szerencsére később nem nagyon emlékezett. Csak egy részlet volt, ami megmaradt benne, ami a soktól csak később, egy álomban jutott az eszébe...

...Minden testnek útja a poklokban a mennyekig ér, oda -vissza. Várok... Megszabadulni innen, az örök körforgásba... haza akarok menni! Az út, a sírtól a bölcsőig, a bölcsőtől a sírig... Az én időm lejár, a tied meg elkezdődik, s addig tart, míg minden testnek az útja véget ér, pont odáig... nem tudsz te rajtam segíteni, még ha akarnál se! Inkább te vagy az, ki segítségre szorul!... De majd tisztelni... fognak... azok... micsoda sors... az enyém semmi! Te leszel a kezdet és a vég, tőled indulnak, hozzád érkeznek... A testek útja a lélegzetig... s megint... A SORS kerek megfordul, te vársz... ez a te küldetésed NEM AZ, amit rád tukmáltak! Az bagatel!!!

Folytatjuk...

Homoergaster

Demók és élmények a kilencvenes évekből

A '80-as, '90-es évek fordulóján új korszak köszöntött be az underground életben is. Fantasztikus pezsgés támadt, pont úgy, mint amikor egy korrodált vasdarabot leöntenek sósavval. Ezekben az időkben mindenféle rendű és rangú zenekar és felvétel látott napvilágot. Egy részük azelőtt is létezett a mélyben, más részük újonnan született. Ez egy ilyen időszak volt, hirtelen nagyon elindultak a dolgok. Amikorra az események így begyorsultak, személyem is – e műszubjektív leírója – nagyot ugrott. A hagyományos Heavy Metaltól elszakadván egy teljesen új, vadabb, pörgősebb közegben mozogtam. Nyitottá váltam az extrém zenei formákra, azok lelkes hallgatója s talán némiképp értője is lettem. A most következő csemegéhez értékes infókkal járult hozzá Bocskay Csaba és Kovács Szabolcs. Amikor egyeztetés után felmentem Csabához a témáról beszélgetni, éppen ott volt Szabi is, így az ő emlékei fontos szerepet kapnak ezen szemezgetésben...

Nem csupán hallgattam ezt a fajta réteggkulturát, hanem fölmerült bennem - mint általában a fiatalemberekben egy bizonyos korban - az aktív zenélés igénye is. Nagy szerencse, hogy ebből nem sok minden lett. Egyetlen hangszerhez sem éreztem motivációt, ellenben a szövegíráshoz és az üvöltözéshez igen. Nincs énekhangom. Ezt az adottságomat kihasználva skizofrén hőzöngéssel és óriási lelkesedéssel nyüstöltem egy mikrofont pár próbán át egy DEF - Demons Evil Forces, ez egy Hirax dal címe - fantáziánévű próbatermi formációban. Az énektudásom hiányának teljes mélységeit beleadtam abba az ordítózásba. Utólag úgy gondolom, nem volt a dolog haszontalan, mivel egészen jól inspiráltuk egymást. Amidőn egy jó téma megszületett a gitáros, Török Bálint agyában, még lelkesebben sivalkodtam reá. Ilyen pozitív hatással voltunk egymásra. Végül is a zenekarból nem lett semmi. Egy két számos demót őrzök. Ez a demó féltett kincsem, egyedüli bizonyítéka annak, hogy valaha is foglalkoztatott a muzsikálás gondolata. A felvételeken nincs basszus, csak egy gitár, dob és a vokálnak csúfolt sakál. Az első mű egy Anarchia feldolgozás, a Háború, a második pedig egy saját szerzemény: Születés, közösülés, halál. Ezt később a Sunstroke játszotta, alaposan átdolgozva. Ez a kis „dalocska” tulajdonképpen egy ideológiai támadásnak is minősíthető a materializmus ellen, noha akkor még hittem a törzsfajlásban. Bálint továbbítta a szellemet, és egy régi zenésztársával (Szocsó-basszusgitár) és egy „új” dobossal (Kovács Szabolcs-dob) megalakult a régi Sunstroke. A csapatnak adtam még szövegeket - nem csak én - amiket ők fel is használtak. Talán erről ennyit.

Most egy komolyabb felvétel kerüljön sorra, az Undertaking '89-es demója. A zenekar a '80-as, '90-es évek fordulóján meghatározó pont volt az underground milióban. Úgy tudom, hogy híruk túlnőtt az országhatáron is. Ehhez is, mint annyi minden jó dologhoz, jó cimborám, Bocskay Csaba révén jutottam. Az ő agyonhallgatott mősorosát át-másoltam egy új kazira. Sikerült úgy beállítanom a felvételi szintet, hogy a másolat jobb lett, mint az eredeti. Ezt aztán digitalizáltam. A demo esszenci-

ája a legendás zenekar munkásságának. Az első meghatározó koncertélménye Csabának az 1988-as évben, tehát gyerekfejjel történt, az akkori Landerer műv. házban Bp.-en. Az est szentesi résztvevőinek névsora: Füzessy Róbert, Krausz Zsolt, Bocskay Csaba, Kovács Szabolcs. A fellépők: (nem sorrendben) Undertaking, Anarchia, Beyond. A szenzációs első élmény után a fiúknak fogalmuk sem volt, merre kell hazafelé indulniuk, teljesen újoncok voltak Pesten. Céltalanul elindultak egy átörjögött koncert után a síneken bolyongva. Ott az éjszakában egyetlen szórakozásuk volt. Elhaladtak valami lepukkant gyárépület mellett. Ennek az óriási kísértetgyárnak a még meglévő ablaküvegei vidám csilingeléssel töltötték meg az éji csendet, amikor a töltés kövei telibe találták. Szerénytelen személyem mindössze egyetlen koncertjükön volt szerencsés ott lenni, a '89-esen. Igaz, ez az egy alkalom olyan örök élmény volt, ami maradandó hatást gyakorolt rám. Talán a Láng művelődési házban volt az eset, Budapesten. A saját számaikon kívül SOD feldolgozásokra emlékszem. Ezen az estén a „drinking” c. musicaljűkkor a lelkesen zúzó ifjúságot vodkával locsolták le. A koncert vége felé már többen voltak fenn a színpadon, mint lenni a dühöngőben. Ha jól emlékezem még a dobszerkő egy része is felborult az őrjöngésben. Életemben akkor láttam először ilyet, hogy egy hangverseny, (de még milyen!) így is megtörténhet. Voltak ott székek is, de persze senki sem ült rajtuk, mi is álltunk azokon, a jobb látási viszonyok okán. Csaba ezen a koncerten vette a demót. Később már gyakorlatilag havonta jártunk fel Pestre, klubkoncertekre. A „Trash-Mos club” zenei élményei, a látvány, a hangorkán, mára már alapok lettek egy szilárd, kiforrott zenei látószögben. A mai napig kedvenceim a demofelvételről a „Reaktor no 4” és a „Viva Ceausescööeeee!” Az előbbi a csernobili kiborult biliről, az utóbbi az egykori, akkor még nagyon is uralkodó román diktátorról szól. Csaba elmondta, hogy a zenekar fontos üzenete és állandó show-ja volt „Ceausescu elvtárs” jelképes temetése. Sajnos a zenekar a román forradalmat már nem érte meg, addigra feloszlott. Amikor a '90-es évtized végén másodjára is rádióadáshoz jutottam a Média-6 adón, egy alkalommal leadtam az egész anyagot, mindenki épülésére. A csapat egyik tagjával, asszem az énekesrel még találkoztunk, én arra az alkalomra emlékszem, amikor Magyarhonban járt az Infernal Majesty. Akkor Csaba beszélgetett vele.

Ha már szóba került, bizony hagy említsem meg a gyöngyösi Anarchiát. Ennek a zenekarnak a korai demói, az egyes és a valamivel jobb minőségű kettes, szintén fontos, sokat hallgatott hatások voltak. Mára már csupán a kettes van meg, az egyes sajna végképp elkallódott. Pedig olyan dalok voltak rajta, mint az hogy: „munka van nyolc óra, pénzt kapunk havonta, hogy mire elég, azt nem tudom, hogy meghaljunk, gondolom”, vagy az örökbecsű kirekesztő sorok: „ne nyúljaljál haver a nadrágombába”, vagy a „nekem nem kell, másnak sem kell, senkinek nem kell... senkinek, senkinek, senkinek nem kell ez az egész!” és hasonlók. Ezen szerepelt még a Háború is, amit nagyon szerettem. Oly annyira, hogy később a saját „projektem”, a DEF már említett „demonstrációján” az egyik szám lett. Szintén elhangzott rajta az „Ideggörcs”, amit aztán a kettes demón sokkal jobb minőségben ismét eljárt-

szottak. Sajna mindenkinek, még Csabának is elvesztett ez a felvétel, pedig még ha trágya minőségben is, de szívesen megmentettem volna. Úgy jártunk vele, mint a Mirror együttes demójával, volt-nincs. A kettes azonban a mai napig megvan, digitalizáltam. A Morbid Angel első albuma mögé vettem fel, helykitöltésnek. A zenekar utóéletéhez tartozik, hogy egyszer eljöttek Szentesre. Nagyon vártuk őket! Annál keserűbb volt a csalódásunk, időközben teljesen megváltozott a zenéjük. Nyálás, buzoid glam-met játszottak.

Van egy felvételnek csak nagy jóindulattal nevezhető kincsem egy szegedi koncertről. A minősége még a civilizált megközelítésben is csupán a kaka jelzőt érdemli, de kincs. Hűen visszaadja a az est hangulatát, főleg azoknak szubjektíve, akik ott voltak. Ez egy telivér klubkoncert volt, emberek egymás hegyén-hátán, szakadt a hálós műmennyezet. Amikor egy aggódó arc bejött, úgymond „rendet csinálni”, hamarosan közeli kontaktusba került az álmennyezet egy darabjával, így aztán sorsára hagyta. A műértő közönség attól sem jött zavarba, hogy gyakorlatilag nem is volt színpad, amiről beugrálnak. Nem probléma! Bakot tartottak egymásnak, feldobták a soros egyént, elkapták, aztán lebegtették, amíg az illető buzgón bontogatta az említett műmennyezetet. Az este két számomra kiemelkedő bandája a Slow Fermenting Budapestről és természetesen a szentesi Sunstroke! A zenekart naná hogy elkísérte a nagy alkalomra a barátok köre és mások is, szóval a slepp. Már a vonaton elmebajos hangulat volt, mindenki érezte, hogy ez egy „kafa” buli lesz! Megkérdeztem Szabit, hogy került a szervezőknek a Sunstroke képbe? Azt válaszolta, hogy az egyikük itt volt Szentesen, a '93 nyarán a MÁV Kultúrban lezajlott koncertjükön. Az önfeledt örjögést megtapasztalva hívta meg a zenekart Szegedre. A koncert előtt a szegedi estében is sok minden történt, a helyi pálinkanevezetesség letesztelésétől sajátos stílusú városnézésig. És egyebek. Ezek valószerűleg csak harminc év múlva lesznek publikusak, akkor meg már a kutyát se fogja érdekelni. Borítsa jótékony feledés. Azt azonban mégis megosztom az olvasókkal, hogy ezen az estén került sor időmúlítás céljából Kovács Szabolcs különleges sűteményének bemutatására. A süti hozzávalói: háztartási keksz, nyál és nem kevés takony. Ez az egyveleg kellő megoldozás után, fémes koppnást hallatva, kiválóan tapad, elsősorban vécéajtón, valamint bádogtetőn. A további részleteit mellőzöm, gondolom senki sem haragszik meg érte. Szabi még egy érdekességgel szolgált a koncertről, amit én már elfeledtem, de ahogy említette, nekem is beugrott. A fellépésük alatt valaki könnygázt fújt a dühöngőbe. Bizony én is emlékszem már, egyszer csak elkezdett taknyom-nyálam folyani, hörögtem, meg köhögtem! De a buli ment tovább! Csaba említette még, hogy a vad state divingelés közben, az egyik alkalommal egy a helyszínen tartózkodó újságíróknak a nyakába zúdult. Nem tudni, hogyan örökítette meg ezt az élményét később. A felvételhez úgy jutott, hogy levelezésben állt a dobossal, és az elküldte neki az élőben rögzített felvételt kazettán.

A szentesi Sunstroke, nem a mostani 2008-as, hanem az elődje, ahogy a cikk elején már utaltam rá, a Krügers-DEF-Arzen formációk kikristályosodása. Kovács Szabolcs a dobos, mostani frontember, az Arzennal tűnt fel Szentes zenei miliójában. Ez egy hagyományosabb, heavy metal formáció volt. A demójukat 1994-ben, január-februárban rögzítették, egy bemikrofonozott próbateremben, kétsávos

deckkel. Összesen nyolc számot vettek fel. Ha a '90-es évek szentesi underground zenei életét valaki vizsgálja, nem hagyhatja őket sem ki. A híruk országos volt, a Metal Hammer magyar kiadásában megjelent ismertető nyomán Bálint, a zenekar akkori gitárosa, nem győzte másolni a megrendelt demókat. A csapatnak több videofelvétele is van. A legerőteljesebben a már említett MÁV kulturbébi est illusztrálja őket. Ezen a felvételen egy rövid és teljesen amatőr interjút készítettem velük, aztán Csabával felváltva vettük a katasztrófát egy VHS kamerával. Ami számomra különösen kedves, az hogy a buli az egykori DEF-es születés-közösüléshálál Sunstroke-os változatával kezdődik. Hőzöngés. A korabeli videótechnikának nem kedvezett a koncert félhomálya, így a felvétel joggal nevezhető egy fantasy novella után, „öldöklés a homályban”-nak.

Előzőleg Csaba és személyem jegyszedő és bélyegző szerepkörben funkcionáltunk. A hangverseny után lett volna még egy discó is, de az érdeklődés hiányában elmaradt. A videón jól nyomon követhető ez a hiány. Létezik még egy nagytőkei kultúrházbéli próbavideó is, ezen aztán minden van, ami akkoriban ránk jellemző volt. Pogó a próbateremben, pogó a kultúrház tetején, tréfás kínrímek, stb... A kedvenc Stanislaw Lem idézetem is itt debütált a szűkebb nyilvánosság előtt. Az idézet Lem: Mosógéptragédia c. novellájából való, és így szól: „Csak a botor robot robotol, az agyafúrta számítógép analóg, tehát lóg!”. Kovi pedig egy örökbecsű és teljesen klasszikus zongorafutamat ad elő egy billentyűsön. Ezt a klasszist digitalizáltam avi-ba, és hangformátumban leadtam a rádióban is, a Szabival készített műsorban.

Most, amikor elérkeztem ezen agymenés végére, mindenképpen megemlítenék még valamit, ami szervesen hozzátartozik ehhez a korhoz: az úgynevezett LUBICKOLÁSOKAT! Ez a téma tulajdonképpen önálló cikket érdemelne, és tervezem is. Most csak röviden: A Lubickolások egy videó-sorozat a 90-es évek elejéről. Ezek a kezdeti amatőrködések után egyre profibb, öngyilkos jellegű ugrásokkal szórakoztattuk egymást és a strandon tartózkodókat. Ezek az alkalmak általában vasárnap délutánok voltak, gyakorlatilag másnaposan, az előző esti katasztrófák után. A medence szélén nekifutva, a piros korlátra felállva, vagy a dobogóról elrugaszkodva. Ezek meredek, fájdalmas (direkt az!) ugrások voltak, háttal, hasra, oldalra, formátlanul. Egyre jobban belejöttünk, és végül már különböző fantázianeveken számon tartott ugrásokat jegyeztünk. Mindenkinek volt valamilyen specialitása. Például Puskás úr találmánya a „ravatal” ugrás, mely a mellkason összezárt kéz, homorú háttal, deszkaként a vízbe. Kovié a „mikrofon”, amely nekifutásból zárt tenyérbe bugyborékolva (mikrofon imitáció) vízbefutás. Lényeges volt, hogy a levegőben is kalimpáljon a láb. Az egyik utánzásra végképp nem ajánlott, nagyon veszélyes ugrást Csaba adta elő időnként: a 3/5 méteres medence tusolójánál, a külső korlátra felállva, a belsőt átugorva, háttal! Csak egy centit kellett volna tévednie, és meghal...sosem tévedett. Ezen besőséges vasárnap délutánok után gyakran megesett, hogy hétfőn alig tudtunk kimászni az ágyból az izomláztól. Pedig munkába kellett menni!

Homoergaster

A cikkhez készült illusztrációk sajnos terjedelmi okok miatt nem fértek ide. Ezek a fenti szöveganyaggal együtt Lidércfény honlapján tekinthetők meg.

Dickens: Karácsonyi ének

Mivel közelednek az ünnepek, most Charles Dickens Karácsonyi ének című kísértethistóriáját szeretném a figyelmetekbe ajánlani. A történet valószínűleg mindenki számára ismerős, hiszen szinte minden Walt Disney által kiadott karácsonyi mesekönyvben szerepel valamilyen formában szíruppal vastagon leöntve és gyönyörűsége rajzokkal illusztrálva. Most viszont vonatkoztatunk el Dagobert bácsitól és Mickey egértől, és vizsgáljuk meg az eredeti művet!

A könyv alaphangulatát már az első mondatban megteremti az író, hiszen mesélőként ő maga is szerepel a történetben. Szinte látjuk magunk előtt, ahogy hideg, téli estén ül a tűz mellett, és önfeledten meséli kedvenc történetét a jelenlévőknek. Az elbeszélés során többször megszólítja közönségét, és ezekből a kiszólásokból nyilvánvalóvá válik, hogy nemcsak egyetlen olvasóval kommunikál, hanem egy egész társasággal, melynek mi a részesei vagyunk.

A könyv olvasása közben tehát egy percig sem vagyunk egyedül, és ez az érzés még inkább kiemeli a főszereplő, Ebenezer Scrooge magányát. Ő ugyanis egy rendkívül fősvény üzletember, akit a profiton kívül nem érdekel semmi. Tipikus kizsákmányoló, aki keresztülgázol mindenkin, és felhalmozott vagyonából még a saját kényelmére sem hajlandó pazarolni, így kizárólag a pénz birtoklásának tudata jelent számára örömet. A mesélő hosszasan elidőzik Scrooge jellemének leírásánál, de itt nem a jelzőket halmozza, hanem sok apró történetet tár elénk, melyekben igen látványosan megnyilvánult Scrooge zsugorisága és egyéb negatív jellemvonásai.

Karácsony előtt őt látogatja meg egykori üzlettársának szelleme, és beszámol róla, hogy milyen szörnyű büntetésben van része, mióta meghalt, de Scrooge kapni fog még egy esélyt, hogy ne jusson az ő sorsára. Ezután jönnek el hozzá sorban a múlt, a jelen és a jövő karácsonyának szellemei, akik végül elérik, hogy Scrooge magába szálljon és jó útra térjen.

A mesélő rendkívül optimista. Őszintén hisz abban, hogy bárkiből lehet jó ember, csak akarnia kell, és ha megváltozik, elnyeri környezetétől a megbocsátást. Talán naivnak és mesterkéltnak is tűnhetne ez a történet, de a mesélő figurája hitelessé teszi, és elhisszük neki, hogy karácsonykor, akárcsak a Mikulás, a szellemek is közöttünk járnak és történhetnek csodák.

A történeten kívül azért is érdemes elolvasni a könyvet, mert ha idealizált formában is, de képet kapunk a 19. század karácsonyairól, melyek sok szempontból különböznek napjaink kiüresedett decemberi ünnepétől. A történet során szó sincs bevásárlási lázról, csodás és drága ajándékokról, pompás karácsonyi díszkivilágításról. A díszítésről csupán a fehér hótakaró és a jégvirágok gondoskodnak, az emberek pedig a hidegtől kipirosodott arccal sietnek haza, hogy a családjukkal tölthessék az estét. Még a legszegényebb családok is igyekeznek az átlagosnál jobban befűteni a szobát és finom vacsorát készíteni. Egy boltos táncmulatságot rendez a barátaival az üzlethelységben, mások látogatóba mennek, beszélgetnek, tréfálgoznak, vagy közös játékkal töltik az idejüket. Akik pedig távol vannak az otthonuktól, biztosak lehetnek benne, hogy valaki gondolt rájuk és iszik az egészségükre ezen az estén.

Úgy vélem, ezt a hangulatot sohasem lesznek képesek pótolni a nagyáruházak és a tévéműsorok. Úgyhogy javasolom, szánjatok egy órát erre a történetre, és kereskedelmi csatornák nézettségének növelése helyett próbáljunk meg valóban ünnepelni azokkal, „akik igazán útítársaink a sír felé”.

lda

Karácsony éjszaka

Karácsony éjszaka,
mikor megtörtént a csoda,
s a szeretet áradt el mindenhova.
Szívembe zártam arcodat.

És magányos téli éjszakán,
midőn egyedül járok az utcán.
Magam elé idézem arcodat,
s így meritek belőled vigaszt.

És a hóban megbotolva,
Téged hívlak, szólítalak.
S Te a kezéd értem nyújtva,
így emelsz magad mellé szóltan.

Samuraj

Karácsony közeleg

Gyöngy-fehér hó hullik, odakünn a szélben
Karácsony közeleg, fagyos, hideg télben
Jó meleg szobában, az ünnepet várjuk
Díszes fenyő mellett, szívüket kitarjuk
Lázban ég a család, apraja és nagyja
Ki, ki, ajándékát, a fa alatt hagyja
Kigyúlnak a gyertyák, lángja lágyan lebben
Csillagszóró ragyog, csillagoknál szebben
Fenyőillat árad, megtölti a teret
Lelkünkbe lopózik, isteni szeretet
Meghitt együttlétben, boldog órák telnek
Fölöttünk angyalok — égbe menetelnek
Karácsony estéjén, csengő dallam csendül
Havas téli tájon, jégkristályos csend ül

Léka